

BÖLÜM 1

Isabel

Artık hiçbir yer güvenli değildi. Birkaç haftada bir, çalışma alanlarımızı değiştiriyorduk. Bu kez dağdaydık. Arkarian'ın yerinin hemen tepesindeki bir açıklıkta. Arkarian'ın yerini buradan göremiyorduk. Orası, dağın içine gizlenmiş bir yerdi. Dışarıdan gözükmeyen gizli bir girişi vardı. Açılması söylenince açılıyordu. Genellikle de sadece Arkarian söyleyince... Koruyucu'nun son derece gizli kalması çok önemliydi. Hayatımız sürekli tehlikedeydi. Marduke'nin bir sene önce bugün ölmesinden beri de hiçbir şey aynı kalmamıştı.

Marduke, ağabeyim Matt'i yem olarak kullanabileceğini sanmıştı. Intikam almak için yaptığı bu plan, Matt'in, hiç hazır olmadığı halde Koruyucu'ya katılmasını sağlamıştı. Ethan'ın ablası Sera, Marduke tarafından çoktan öldürülmüştü zaten. Bu da onun intikam planının bir parçasıydı. Ethan'ın babası Shaun'la yaşadığı eski bir kavganın, yüzünün yarısını kaybettiği kavganın intikamı... Marduke'nin, Koruyucu'nun güvenilir bir üyesiyken bir haine dönüşmesine neden olan şey de yine o kavgaydı.

Her şeyimizi kaybetmek üzere olduğumuz o günü hatırlayınca içim bir anda ürperdi. Ağabeyim, Koruyucu'yla ilgili henüz hiçbir şey bilmiyordu. Şimdiyse o da bir üye olmuştu. Yani en azından Ethan, onu bunun için eğitiyordu. Ve sanırım Matt biraz düş kırıklığı yaratan bir Çırak'tı.

Benim çalışmam yoksa, Matt'in çalışmalarını izlemeye genelde gelmezdim. Fakat bugün Ethan, Matt'in çalışmasına yardım etmemi istemişti. Üçümüzün, okuldan sonra sürekli birlikte kaybolmamız güvenli bir davranış olmazdı. Tarih öğretmenimiz Bay Carter, bizi bu konuda uyarmıştı: "Sizi kimin izlediğini asla bilemezsiniz." O da Koruyucu'nun bir üyesiydi.

Biz, birbirimizin kimliğini artık öğrenmiş olsak da diğerlerinden gizli tutmalıydık. Etrafımızda, Düzen'den birileri olabilir. Okuldan, 'arkadaş' dediğimiz insanlardan herhangi biri bile... Bunu düşünmek dahi kanımı dondurmaya yetiyordu. Eşofmanımın altında soğuktan ürperten kollarımı ovuşturdum. Burada henüz kar başlamamıştı, ama kış iyice yaklaşmıştı ve hava gittikçe soğuyordu. Bugünü bir an önce atlatmak istiyordum. Bir şeylerin ters gideceği gibi tuhaf bir his vardı içimde ve bundan kurtulamıyordum.

"Hey, Isabel, üşümüyorsun ya? Çantada ceketim var. İstersen onu giy."

Nefesimi verirken yavaşça homurdandım. Bunu söyleyen, her zamanki evhamlı Matt'ti tabi. Ondan sadece bir yaş küçük olduğumu ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi

ne zaman anlayacaktı? Hayatımı, bunu ispatlamaya çalışarak geçirmemiş miydim?

“Üşümüyorum!”

Yüzündeki hayal kırıklığına uğramış, şu ‘ne zaman büyüyeceksin’ ifadelerinden birini görünce damarlarımda kanın kaynadığını hissettim. Derin bir nefes aldım ve her zamanki Matt, onu böyle kabul et, dedim kendi kendime. Ayrıca sadece bana karşı bu kadar korumacı değildi. Kendi sorumluluğu olarak gördüğü şeyleri fazlasıyla ciddiye alıyordu. Annemi, mesela... Annemin erkek arkadaşı Jimmy’den, ki o da Koruyucu’dan biri, hoşlanmamasının nedeni de buydu. (Annem Koruyucu’dan değildi ve bunun hakkında asla bir şey bilmemesi gerekiyordu.)

Belki Matt bu yüzden seçilen kişiydi. Kehanet tarafından, bizim liderimiz olmak için seçilen kişi. Arkarian hepsini açıklamıştı bize. Fakat bunları Matt’e anlatmanın iyi bir fikir olacağından emin değildim.

Ethan, dirseğiyle Matt’i dürtükledi:

“Hadi, bugün bitirmemiz gereken çok şey var.”

Matt dişlerini sıkı ve sinirlenmiş gibi gözlerini devirdi. Bütün bu çalışmalarda gerçekten çok iyi dövüşme teknikleri geliştirdiğinin farkında olsa da asıl dayanıklılığına yetenekleriyle, *güçleriyle* ulaşacağını biliyordu. Ancak şu ana kadar, onda doğaüstü hiçbir güç belirmemişti. En ufak bir iz bile yoktu. Ağabeyimi avucumun içi gibi tanırım. Koruyucu’ya vaktinden çok önce katıldı. Bundan kaçış yoktu.

Ve hâlâ da bu duruma hazır değil. Üzerinden bir sene geçmesine rağmen, yeteneklerine dair hiçbir iz göremiyordu. Kendini yetersiz hissetmesine şaşmamak lazımdı.

Çoğu zaman onun hissettiklerini anlayabiliyordum. Benim güçlerimden sadece bir tanesi ortaya çıkmıştı şu ana kadar. O da tedavi etme. Bir gücüm daha olmalıydı, hatta belki iki. Ve bunların ne olduklarını henüz bilmiyordum. Fakat tedavi gücüm şimdiye kadar çok işe yaramıştı. Bu yüzden kendimi mutlu hissediyordum. Koruyucu'nun bir parçası olarak çorbada benim de tuzum oluyor diye seviyordum.

Ethan'ın güçlerine gelince... Onlar efsaneydi. O bir sihirbazdı. Ve eşyaları da yerinden oynatabiliyordu. Hem de sadece beynini kullanarak. Ne mutlu ona ki Kehanet'e olan içgüdüsel güveni yüzünden üçüncü bir güç de kazanmıştı. Geçen yıl Atina'da, Mahkeme Heyeti'nin toplanmasıyla, Kehanet'e gösterdiği yüksek sadakatin karşılığı olarak, Lorian onu uçma gücüyle onurlandırmıştı. Bu, Ethan'ın bir anda kuş gibi uçabileceği anlamına gelmiyordu. Bu, onu bir yerden başka bir noktaya sadece bir an içinde ısınlatacak türden bir güçtü. Bir sene geçmiş olmasına karşılık Ethan, kanatlarını kullanmak konusunda hâlâ çok acemiydi. Geçen gün kendisini ineklerin olduğu bir ahıra ışınladı ve iki ayağıyla, taze bırakılmış, üzerinde dumanlar tüten bir inek pisliğinin üzerine iniverdi. Matt'le birlikte bu manzarayı görünce bir saat boyunca gülmekten kırıldık.

Hepsi yetmezmiş gibi Matt, vücudu formda olsa da asla atletik tiplerden olmamıştı. Kendini savunmak konusunda da en ufak bir fikri yoktu. Ben açık hava sporu sayılabilecek ne varsa yaparak büyürken o, beni korumakla meşgul olmuştu. Şimdi de sanırım, dikkati dağılmadan, zihnini tek bir şeye yoğunlaştırmak konusunda güçlük çekiyordu.

“Bu kadar kafaya takma Matt,” diyerek rahatlatmayı çalıştı Ethan. “Güçlerin, sen hazır olduğunda kendiliğinden ortaya çıkacaklar.”

Matt kılıcını yere attı. Kılıcın ucu, çimenlerle örtülü, yumuşak toprağa saplandı hafifçe.

“Senin için söylemesi kolay. Henüz hiçbir yeteneğim ortaya çıkmadığı için Arkarian, görevlere benim gitmemi istemiyor. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun sen?” Ethan’ın cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etti: “Hayır, bilemezsin. Kaç yaşından beri görevlere gidiyorsun, iki filan mıydı?”

Ethan hafifçe gülümsemeden edemedi. Koruyucu’ya olan hizmetinden gurur duyuyordu, ama asla hava atmazdı. Matt ve Ethan’ın aralarında sorunlar vardı. Ancak Matt, Ethan’ın Çırağı olduğundan beri birbirlerine güvenmeye başlamışlardı. Bir daha, çocukken oldukları kadar iyi arkadaş olabilecekler miydi, bilmiyordum. Her şey Rochelle’in bizim okula gelmesiyle başlamıştı. Matt ona ilk görüşte âşık olmuştu. Sorun şu ki Ethan da âşık olmuştu. Rochelle, Matt’i seçmişti. Bir buçuk sene kadar Matt’le birlikte oldular. Ethan kenara itilmişti. Fakat sonunda, Rochelle’in Matt’i sevmediği, sadece seviyormuş gibi davrandığı ortaya çıktı.

Rochelle, Düzen için çalışıyordu. Marduke onun Eğitmeniydi. Rochelle'in, Matt ve Ethan arasındaki arkadaşlığı bozmasının, Marduke'nin intikam planının bir parçası olduğu anlaşıldı. Rochelle, rolünü çok iyi oynamıştı. Fakat geçen yıl Fransa'daki savaşta, Marduke'ye karşı koydu ve Matt'in hayatını kurtardı. Ancak buna rağmen, Matt'in kırgınlığı geçmedi. Rochelle'in o günden beri bir yerlerde gizleniyor olmasının da bir yardımı dokunmamıştı. Rochelle artık Düzen'in bir üyesi değildi. Düşmana karşı bizimle işbirliği yapmıştı ve Koruyucu'dan biri olmayı seçmişti. İkisinin konuşmaları gerekiyordu. Başka türlü Matt kendini toparlayamayacaktı.

“Dört,” diye açıklamaya başladı Ethan. “Arkarian bana bu, diğer dünyayı tanıttığında dört yaşındaydım. Fakat beş yaşıma kadar herhangi bir göreve gitmeme izin verilmedi. Yani tam bir sene geçmeden.”

Matt homurdanarak ne demek istediğini başka bir takikle anlatmaya çalıştı:

“Isabel yalnızca üç haftalık bir çalışmayla ilk görevine gitmişti ama.”

“O zamana kadar birinci gücü ortaya çıkmıştı.”

“Evet, tabi, şifa! Tehlikeli bir durumda bu güç ne de korurdu ya onu.”

“Isabel ayrıca oldukça dayanıklıydı, fiziksel olarak,” diye ekledi Ethan.

Matt istemeye istemeye bunu kabul etti. Bana baktı. Bataniyeyi dizlerime kadar çekmiş, oturuyordum. “Isabel'in farklı olduğunu biliyorum. O biraz...”

Ethan da bana baktı. “Biraz doğa delisi.”

Gerçek anlamda söylememişti elbette ki. Ağzı kulaklarında, sırtıyordu. Bir keresinde onun bu ifadesinin benimle flört ettiği anlamına geldiğini sanmışım. Öyle sanmamak pek kolay değildi. Ethan’la birlikte çok vakit geçiriyorduk ve evet, ondan gerçekten hoşlanıyordum. Hayatımın büyük bir kısmında da hoşlanmışım. Fakat Ethan bana karşı romantik duygular beslemediğini yeterince açık bir biçimde göstermişti. Biz sadece arkadaşlık ve iyi arkadaşlık. Benim de bununla ilgili bir sorunum yoktu. Şu sıralar aklımda başka biri vardı zaten. Ama bu ilişki de bir yere gidiyor gibi gözüküyordu.

“Evet, öyle...” dedi Matt, Ethan’ı onaylayarak. “Yine de görevlere tek başına gidebiliyor.”

“Hayır, yalnız gitmiyorum,” diye atıldım. Canımı sıkan tek şey de buydu gerçekten. Tamam, şifadan başka hiçbir fiziksel gücüm yoktu, ama fiziksel olarak yeterli olduğumu, Mahkeme’ye daha kaç kere kanıtlamam gerekiyordu? Elbette çok güçlü biri gibi gözüküyordum, ama bana bir şans verilseydi...

“Birinin fiziksel enerji harcamaya nasıl bu kadar meraklı olabileceğini anlamıyorum.” Kulağım, Ethan’ın sözlerine kaydı. “Kardeşinin, mükemmele ulaşmak, kendini ispatlamak için yapamayacağı şey yok mu?”

‘Çok komik’ diyecek oldum ki sözler ağızımdan çıkmadı. Kafamın içi, aniden saplanan bir ağıyla oyulmaya başladı.

Ellerimle başımı tutarak yana doğru devrildim. Yardım çağırmak için bağırıma çalıştım; ama ağrı o kadar güçlüydü ki tek yapabildiğim, nefes almak için ağzımı açmak oldu.

“Isabel?..”

Sanırım bu konuşan Matt’ti. Fakat kafamın içinde öyle tuhaf, öyle etkili bir şey oluyordu ki yanıt veremedim. Gözlerimi açtığımda sadece kör edici bir ışık gördüm. Hemen kapattım gözlerimi. “Lanet olsun!”

“Isabel!”

Matt ve Ethan koşarak yanıma geldiler. Beni kaldırmaya çalıştılar, fakat ışık ve ağrı o kadar güçlüydü ki kıpırdamıyordum. “Bir terslik... bir terslik var...”

“Ne oluyor?” diye bağırdı Matt. Sonra Ethan’a döndü. “Git, yardım çağır!”

Ethan iki koluyla bana sarıldı ve beni yavaşça sallamaya başladı.

“Ne olduğunu bize söyleyebilir misin?”

“Beyaz bir ışık... Çok büyük bir acı... Bir terslik var...”

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Matt, Ethan’a. “Görmüyor musun, acı çekiyor! Bu yaptığın ne işe yarayacak?”

“Bize bir saniye ver Matt,” dedi Ethan. Sonra bana döndü. “Gevşemeye çalış.”

Ethan’ın dediğini yapmaya çalıştım, ama kafamın içindeki acı çok fazlaydı.

“Yapamıyorum.”